

Apunts per a una reflexió

Els mercats són un exponent en qualsevol aspecte de l'activitat humana, i el de l'art n'és un. Per copsar en tota la seva amplitud el fenomen de la comunicació visual, no es pot negligir el coneixement dels mecanismes de relació dels autors amb el mercat, els seus vectors i les seves conseqüències.

Text > ENRIC ANSESA, artista visual

Explicar la meua vinculació amb el mercat de l'art seria llarg, complex i potser una mica àrid per als lectors, ja que hauria de tractar les nombroses relacions que he mantingut amb galleristes, comerciants i marxants d'arreu i concretar especialment els vincles més estables, però per no estendre'm en excés em centraré sobretot en el marc gironí. I, ahora, apuntaré algun aspecte que, si bé no forma part cons-

titutiva de l'àmbit mercantil, l'influeix i el condiciona.

Una primera cosa que voldria subratllar és el paper clau que té la canalització eficient de la producció artística a l'hora d'aconseguir uns resultats globalment satisfactoris que vagin més enllà de l'estricta esfera personal. En els meus inicis, la infraestructura gallerística era inexistent, la dedicació professional es limitava a uns pocs autors i bàsicament depenia d'encàrrecs

institucionals o bé era fruit de contactes amb un mercat força planer i simple, basat sobretot en la relació amical o familiar. D'aquestes mancances va venir, en part, el meu intent de sumar actius per cohesionar una plataforma amb

>> *Enric Ansesa i el crític i historiador de l'art Francesc Miralles en una exposició de l'artista.*

>> Cartell de l'exposició d'Ansesa a la Galeria Sebastià Jané, de Girona (1987).

l'objectiu d'articular i projectar socialment l'art, cosa que no va arribar a funcionar del tot.

Cal reconèixer que mai no s'ha aconseguit construir un projecte professional amb capacitat d'activar l'art contemporani des d'una perspectiva de mercat. A Girona, gairebé tot funciona a partir dels vincles personals, sense intermediaris ni estructuració, exceptuant iniciatives derivades d'altres entorns i provinences. Paradoxalment, s'ha convertit en una pràctica habitual

l'ús poc pertinent, per simple mimetisme, d'un llenguatge i un argot professional que, en realitat, no respon a cap escala ni estructura de mercat.

Gairebé fins a mitjan anys setanta, no hi havia galeries professionals a Girona. L'obertura de la 3 i 5 d'Antonio Álvarez Niebla i la Sant Jordi de Manel Colomer van trencar aquesta situació. Més tard, van aparèixer el grup del Centre d'Art Espais, encapçalat per Jordi Vidal, i el grup d'El Claustre, de Miquel Mascort. I en l'àmbit comarcal,

cal destacar la Galeria Horizon, de Colera, amb la qual mantinc una fantàstica relació des de fa anys. Cadaqués és un món a part, com Olot, Ventalló o la Fundació Vila Casas al Baix Empordà. Personalment, em vaig vincular amb la 3 i 5 d'Antonio Álvarez, amb qui encara avui mantinc relació i que considero que ha estat un bon professional, així com Benito Padilla, de la barcelonina Galeria Imaginart.

A Girona, s'ha donat, en general, una gestió pèssima de la dinàmica artística a l'hora de crear i consolidar unes estructures eficients capaces de generar valors sòlids per al col·leccionisme i la museística, així com en el foment de la creació com un valor d'ús cultural, no deslligat del valor de canvi, encara avui necessari. A les polítiques practicades fins ara els ha mancat visió estratègica, aquella que deixa pòsit i que va més enllà de la mirada curta i del simple anar fent. També ens falten els necessaris catàlegs raonats. En aquest sentit, els intents que hi ha hagut es poden comptar amb els dits d'una mà (i sobren dits!) i sovint els factors extraartístics hi han pesat excessivament. Es troben a faltar criteris fonamentats i rigorosos en l'assignació de recursos públics. Una altra mancança és l'absència d'una línia sistemàtica de recerca artigràfica en les arts visuals contemporànies, si bé hi ha hagut aportacions personals, com les degudes a Francesc Miralles, Arnau Puig, Jaume Fàbrega, Lluïsa Faxedas, Eva Vázquez, Eudald Camps o Narcís Selles. D'aquest darrer cal destacar el llibre i el catàleg sobre l'ADAG.

A partir del tancament de la 3 i 5 i de la curta durada de la Galeria Sebastià Jané a Girona, el mercat s'ha concentrat en el grup Mascort, molt vinculat a l'art de consum, i poca cosa més. Caldrà veure l'evolució de les iniciatives recents de la Galeria Richard Vanderaa i de la Galeria Dual, com s'insereixen en el teixit sociocultural i si són capaces de trencar les inèrcies del passat. Crec que la clau està en la professionalització completa del sector i en la impulsió d'una política real de les arts plàstiques des d'una perspectiva nacional catalana i oberta al món. Enfront de la recepció passiva i subordinada, l'alternativa passa per crear les condicions que permetin l'adopció d'un paper emissor actiu que conjumini eficaçment la dimensió local i la global.